

Tolkningsfråga

Ska artikel 13.1 och 13.2 a i förordning nr 1408/71 ⁽¹⁾ tolkas på så sätt att den utgör hinder för att en bosättningsmedlemsstat utger (utfyllnads)barnbidrag i de fall där en person som är berättigad till barnbidrag — liksom den andra föräldern — är gränsarbetare och anställd i Schweiz och där uppbär familjeförmåner, som är lägre än det barnbidrag som föreskrivs i bosättningsmedlemsstaten, för sina i bosättningsmedlemsstaten boende barn?

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen (EGT L 149, s. 2) i sin ändrade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, s. 1), som ändrats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 647/2005 av den 13 april 2005 (EUT L 117, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Oberster Gerichtshof (Österrike) den 23 mars 2012 — Goldbet Sportwetten GmbH mot Massimo Sperindeo

(Mål C-144/12)

(2012/C 184/04)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Oberster Gerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Goldbet Sportwetten GmbH

Svarande: Massimo Sperindeo

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 6 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 ⁽¹⁾ av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (betalningsföreläggandeförordningen) tolkas så, att även artikel 24 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 ⁽²⁾ av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (behörighetsförordningen) är tillämplig vid fastställandet av domstols behörighet genom att vederbörande går i svaromål?
2. Om fråga 1 besvaras jakande:

Ska artikel 17 i betalningsföreläggandeförordningen jämförd med artikel 24 i behörighetsförordningen tolkas så, att re-

dan ett bestridande av ett europeiskt betalningsföreläggande utgör ett svaromål trots att det i bestridandet inte gjorts gällande att ursprungsdomstolen saknar behörighet?

3. Om fråga 2 besvaras nekande:

Ska artikel 17 i betalningsföreläggandeförordningen jämförd med artikel 24 i behörighetsförordningen tolkas så, att bestridandet i förekommande fall innebär att domstolen blir behörig till följd av att svaranden anses ha gått i svaromål, när bestridandet innehåller yttrande i saken men inte någon foruminvändning?

⁽¹⁾ EUT L 399, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 12, 2001, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Naczelny Sąd Administracyjny (Polen) den 30 mars 2012 — Minister Finansów mot RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland Sp. z o.o.

(Mål C-155/12)

(2012/C 184/05)

Rättegångsspråk: polska

Hänskjutande domstol

Naczelny Sąd Administracyjny

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Minister Finansów

Motpart: RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland Sp. z o.o.

Tolkningsfrågor

1. Ska artiklarna 44 och 47 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt ⁽¹⁾ tolkas så, att en komplex tjänst på området för lagring av varor — som består i att ta emot varan i ett lager, placera den på en lämplig lagerhylla, lagra varan för kunden, lämna ut varan, lasta och lossa varan samt gentemot vissa kunder packa om material, som levererats i storförpackningar, i enskilda förpackningar — utgör tjänst med anknytning till fast egendom vilken i enlighet med artikel 47 i direktiv 2006/112 ska beskattas på den plats där den fasta egendomen är belägen,

2. eller är det fråga om en tjänst som i enlighet med artikel 44 i direktiv 2006/112 tillhandahålls på den plats där tjänstemottagaren som tillhandahålls denna tjänst har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller ett fast etableringsställe, eller, i avsaknad av detta, på den plats där tjänstemottagaren är bosatt eller stadigvarande vistas?

(¹) EUT L 347, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) den 30 mars 2012 — Salzgitter Mannesmann Handel GmbH mot SC Laminorul SA

(Mål C-157/12)

(2012/C 184/06)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesgerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Salzgitter Mannesmann Handel GmbH

Motpart: SC Laminorul SA

Tolkningsfråga

Omfattar artikel 34.4 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (¹) även det fallet att domar från samma medlemsstat (domstat) är oförenliga?

(¹) EGT L 12, 2001, s. 1.

Överklagande ingett den 11 april 2012 av Verenigde Douaneagenten BV av den dom som tribunalen (sjunde avdelningen) meddelade den 10 februari 2012 i mål T-32/11, Verenigde Douaneagenten mot kommissionen

(Mål C-173/12 P)

(2012/C 184/07)

Rättegångsspråk: nederländska

Parter

Klagande: Verenigde Douaneagenten BV (ombud: advokaten S.H.L. Moolenaar)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen med stöd av grunderna i överklagandet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

1. Genom **de första två grunderna** gör klaganden gällande att domen strider mot gällande rätt i den del tribunalen godtog svarandens slutsats att varucertifikaten EUR.1 utfärdades på grundval av en felaktig återgivelse av fakta från exportörens sida.

Tribunalen har grundat sin bedömning på ett antal skrivelser som är öppna för flera olika tolkningar, som upprättades drygt två och ett halvt år före den faktiska exporten och som var ställda till ekonomiministeriet, samt på en av misslag orsakad, felaktig tillämpning av kumuleringsreglerna. Tribunalen har i detta sammanhang bortsett från att myndigheterna själva uppfattar reglerna såsom mycket komplicerade.

Dessutom har tribunalen förbisett att de nederländska tullmyndigheterna i målet vid Gerechtshof te Amsterdam uppgav att de inte kunde styrka att utfärdandet av de aktuella certifikaten beträffande varucertifikaten EUR.1 beror på att exportören återgivit fakta på ett felaktigt sätt.

2. Den **tredje, fjärde och femte grunden** handlar om att domen strider mot gällande rätt på grund av att tribunalen har bedömt att tullmyndigheterna i Curaçao vid tidpunkten för utfärdandet av varucertifikaten EUR.1 inte ägde kännedom om eller inte borde ha ägt kännedom om att de berörda varorna inte kunde komma i fråga för förmånsbehandling.

Enligt klaganden har tribunalen i sin prövning förbisett att ekonomiministeriet på Curaçao vid utfärdandet av varucertifikaten EUR.1 har utfört åtminstone en kontroll i exportörens lokaler. Därutöver har tribunalen bortsett från att tullmyndigheterna i Curaçao vid utfärdande av ett varucertifikat EUR.1 genomför en kontroll av sockrets ursprung och bearbetning, för att försäkra sig om att behandlingen går rätt till.

Tribunalen har också förbisett att varucertifikaten EUR.1 har utfärdats av tullmyndigheterna på grundval av Form A-ursprungscertifikat ("Form A"), trots att inga varucertifikat EUR.1 kan utfärdas på grundval av sådana certifikat.